

Sygnatura akt II K 193/13

1 Ds. 354/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 października 2013r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Elżbieta Wysocka

przy udziale prokuratora: Tomasza Błaszczyka z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 23-07.2013r., 20-08-2013r., 01-10-2013r. w Ś.

sprawy

1. **M. G. (1) ((...))**

syna W. i B. z domu Z.

urodzonego (...) we W.

2. **R. B. (1) ((...))**

syna S. i A. z domu K.

urodzonego (...) we W.

3. **B. B. (2) ((...))**

syna S. i A. z domu K.

urodzonego (...) w W.

oskarżonych o to, że:

w dniu 16 marca 2013 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu użyli wobec S. C. przemocy biorąc udział w jego pobiciu w ten sposób, że kopali go po całym ciele oraz uderzali pięściami po twarzy, czym spowodowali u niego obrażenia ciała w postaci złamania jarzmowo - oczodołowo - szczękowym po stronie lewej, złamania kości jarzmowej, złamania kości nosa, obrzęki tkanek i podbiegnięcia krwawe w zakresie twarzoczaszki, czym obrażenia te naruszały u niego czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia, pieniądze w kwocie około 40 zł, piłę spalinową marki S. (...) koloru pomarańczowego o wartości około 400 zł i kanister z zawartością około 4 litrów paliwa o wartości około 50 zł, o łącznej wartości nie mniejszej niż 490 zł, czym działali na szkodę S. C.

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

orzeka:

I. uznaje oskarżonych **M. G. (1)**, **R. B. (1)** i **B. B. (2)** za winnych tego, że w dniu 16 marca 2013r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie S. C., w ten sposób, że po uprzednim użyciu wobec niego

przemocy, poprzez uderzanie go pięściami po twarzy i kopanie po ciele, zabrali mu w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 10 zł, piłę spalinową marki S. (...) o wartości około 285 zł i kanister z zawartością 4 litrów paliwa o wartości około 50 zł, przy czym M. G. (2) i R. B. (2), działając wspólnie i w porozumieniu, poprzez uderzanie w twarz S. C., narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania obrażeń ciała opisanych w art. 157 § 1 k.k., powodując u niego uraz głowy ze złamaniem jarzmowo - oczodołowo - szczękowym po stronie lewej, złamaniem kości jarzmowej, złamaniem kości nosa, obrzękami tkanek i podbiegnięciami krwawymi w zakresie twarzoczaszki, które to obrażenia naruszały czynności narządów ciała S. C. na okres przekraczający siedem dni, tj. popełnienia przez oskarżonych M. G. (1) i R. B. (2) przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz popełnienia przez B. B. (3) przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to wymierza oskarżonym:

- **M. G. (1) i R. B. (1)**, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

- **B. B. (2)**, na podstawie art. 280 § 1 k.k., karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonym **M. G. (1)**, **R. B. (1)** i **B. B. (2)** kary grzywny w wysokości po 300 (trzysta) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w przypadku każdego z oskarżonych na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

III. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonym **M. G. (1)**, **R. B. (1)** i **B. B. (2)** wykonanie wymierzonych im kar pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym **M. G. (1)**, **R. B. (1)** i **B. B. (2)**, na poczet wymierzonych im kar grzywny, okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17.03.2013r. do dnia 23.07.2013r., co w przypadku każdego z oskarżonych odpowiada 258 stawkom dziennym grzywny;

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonych **M. G. (1)**, **R. B. (1)** i **B. B. (2)** pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca pokrzywdzonemu S. C. dowody rzeczowe w postaci piły spalinowej m-ki S. (...) koloru pomarańczowego, kanister koloru zielonego oraz słoik szklany z cieczą koloru żółtego, ujęte w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...), pod poz. 1 – 3, na k. 26 a.s., przechowywane w magazynie dowodów rzeczowych Komisariatu Policji w K.;

VII. na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. zasądza solidarnie od pozwanych – oskarżonych **M. G. (1) i R. B. (1)** na rzecz pokrzywdzonego S. C. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2013r. do dnia zapłaty;

VIII. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie pkt VII;

IX. na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. oddala powództwo cywilne w stosunku do oskarżonego B. B. (2);

X. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 1092,24 zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. G. (2);

XI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. T. kwotę 1092,24 zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu B. B. (3);

XII. na podstawie art. 643 k.p.k. zasądza solidarnie od pozwanych – oskarżonych **M. G. (1) i R. B. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych), tytułem opłaty od powództwa cywilnego;

XIII. na podstawie 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych **M. G. (1)**, **R. B. (1)** i **B. B. (2)** od ponoszenia wydatków sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa i na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt. 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza każdemu z oskarżonych opłatę sądową w wysokości 900 złotych;

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzony S. C. zamieszkuje w K. na terenie byłego PGR – u, gdzie z ramienia M. S. zajmuje się odpłatnie dozowaniem terenu, a w tym m.in. budynku pałacu. S. C. zna oskarżonych M. G. (1), R. B. (2) i B. B. (3), którzy zamieszkują w tej samej miejscowości. Wielokrotnie zdarzało się, że B. B. (3) przychodził do S. C. i pomagał mu w różnych pracach.

Dowód:

zeznania świadka S. C., k. 31 – 32, 135, 377 – 378, 412,

zeznania świadka K. W., k. 5 – 6, 379.

W dniu 16 marca 2013r. S. C. w godzinach popołudniowych spożywał alkohol ze znajomym K. W.. Wcześniej był na zakupach, z czego pozostało mu kilkadziesiąt złotych reszty.

Dowód:

zeznania świadka S. C., k. 31 – 32, 135, 377 – 378, 412,

zeznania świadka K. W., k. 5 – 6, 379.

Około godz. 20.00 S. C. spotkał się ponownie w swoim mieszkaniu z K. W.. Mężczyźni wspólnie oglądali walkę bokserską, wypijając przy tym 0,5l butelkę wódki. Około godz. 21.00 K. W. udał się do domu. S. C. zamknął drzwi na dole budynku, wrócił na piętro do swojego mieszkania i oglądał telewizję.

Dowód:

zeznania świadka S. C., k. 31 – 32, 135, 377 – 378, 412,

zeznania świadka K. W., k. 5 – 6, 379.

W tym samym czasie M. G. (2) spotkał się ze znajomymi braćmi R. B. (2) i B. B. (3) w swoim miejscu zamieszkania w (...)/4. Oprócz nich w mieszkaniu znajdował się K. G., będący bratem M. G. (1) oraz jego konkubina A. S.. W czasie wspólnego spożywania wódki, M. G. (2) opowiedział pozostałym osobom, że S. C. rozpowiada jakoby ukradł on wraz z R. B. (2) metalowe pokrywy z terenu dozorowanej przez niego posesji.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

wyjaśnienia oskarżonego B. B. (2), k. 57, 85, 103, 377,

zeznania świadka K. G., k. 380,

zeznania świadka A. S., k. 129, 411 – 412.

W pewnym momencie M. G. (2) zaproponował R. B. (2) i B. B. (3), aby udać się do S. C., pobić go i zabrać mu pieniądze, na co ci przystali. M. G. (2) wyszedł wraz z R. B. (2) do drugiego pokoju, gdzie przygotowali sobie kominiarki, używając

do tego celu czapki i rajstop. B. B. (3) miał na sobie bluzę z kapturem, który po zaciśnięciu umożliwiał mu zakrycie części twarzy.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. B. (2), k. 57, 85, 103, 377.

Następnie oskarżeni w trójkę udali się w kierunku mieszkania S. C.. Po drodze B. B. (3) powiedział, że S. C. ma w domu piłę spalinową i oskarżeni wspólnie uzgodnili, że mu ją zabiorą razem z benzyną, a następnie sprzedadzą.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. B. (2), k. 57, 85, 103, 377.

Po przyjeździe w pobliże budynku zamieszkiwanego przez pokrzywdzonego, M. G. (2) i R. B. (2) założyli na głowy kominiarki, natomiast B. B. (3) zasłonił twarz kapturem. R. B. (2) wybił szybę w oknie, dostając się w ten sposób do środka, po czym otworzył drzwi od wewnątrz.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

wyjaśnienia oskarżonego B. B. (2), k. 57, 85, 103, 377,

protokół oględzin miejsca, k. 2 – 3.

Oskarżeni weszli na piętro budynku do pokoju, w którym S. C. siedząc na fotelu oglądał telewizję. M. G. (2) zawołał do niego „gdzie masz pieniądze, gdzie masz piłę”, „dawaj fanty”, a następnie wraz z R. B. (2) zaczęli uderzać go pięściami po twarzy. Zadali mu również ciosy nogami. W tym czasie B. B. (3) widząc, że jego towarzysze zadają ciosy pokrzywdzonemu chodził po jego mieszkaniu, szukając piły spalinowej. W pewnym momencie mężczyźni przestali bić pokrzywdzonego, który wstał z fotela i wyjął ze spodni bilon kwocie nie mniejszej niż 10 złotych. M. G. (2) pozbierał monety a następnie wziął telefon S. C. i przekazał B. B. (3), który rozbił go o podłogę aby pokrzywdzony nie mógł zadzwonić na policję. S. C. był zakrwawiony i obawiając się dalszego pobicia siedział na fotelu.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

częściowo zeznania świadka S. C., k. 31 – 32, 135, 377 – 378, 412,

zeznania świadka K. W., k. 5 – 6, 379.

B. B. (3), który znalazł w sąsiednim pomieszczeniu piłę spalinową m-ki S. (...), poinformował o tym swoich towarzyszy. R. B. (2) wziął do rąk piłę, natomiast M. G. (2) chwycił za kanister z zawartością 4 litrów paliwa. Oskarżeni z zabranymi rzeczami opuścili mieszkanie S. C..

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. B. (2), k. 57, 85, 103, 377,

częściowo zeznania świadka S. C., k. 31 – 32, 135, 377 – 378, 412,

zeznania świadka K. W., k. 5 – 6, 379.

M. G. i R. B. (2) postanowili, że ukryją piłę u znajomego J. B. i w tym celu udali się do jego mieszkania. J. B., nie zgodził się przechowanie narzędzia, gdyż domyślił się że należy ono do S. C..

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

zeznania świadka S. P., k. 7 – 8,

zeznania świadka J. B., k. 130, 379.

Wobec odmowy J. B., M. G. (2) i R. B. (2) ukryli piłę spalinową w „foliaku” za domem rodziny B.. Następnie razem z B. B. (3) wrócili do mieszkania M. G. (1), gdzie schował on kanister z paliwem.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. B. (2), k. 57, 85, 103, 377,

zeznania świadka K. G., k. 380,

zeznania świadka A. S., k. 129, 411 – 412,

protokół przeszukania pomieszczeń w K. 11a, k. 18 – 20,

protokół przeszukania pomieszczeń w (...)/4, k. 21 – 23.

Wartość piły spalinowej m-ki S. (...) zabranej przez oskarżonych S. C. wynosi około 285 zł, natomiast kanistra z paliwem około 50 zł.

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. C., k. 31 – 32, 135, 377 – 378, 412,

wydruk z portalu allegro.pl, k. 431.

M. G. (2) i R. B. (2) zadając S. C. ciosy w twarz narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania obrażeń ciała opisanych w art. 157 § 1 k.k., powodując u niego uraz głowy ze złamaniem jarzmowo - oczodołowo - szczękowym po stronie lewej, złamaniem kości jarzmowej, złamaniem kości nosa, obrzękami tkanek i podbiegnięciami krwawymi w zakresie twarzoczaszki, co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres przekraczający siedem dni.

Dowód:

dokumentacja lekarska S. C., k. 37 – 41,

opinia sądowno – lekarska biegłego W. D., k. 43 – 44, 432 – 433.

Oskarżony M. G. (2) ma 19 lat, jest kawalerem bez zobowiązań alimentacyjnych, posiada wykształcenie podstawowe, podejmuje okazjonalnie prace dorywcze. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. M. G. (2) posiada dobrą opinię w środowisku w który mieszka. Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), k. 51 – 52, 71 – 72, 119, 376 – 377,

informacja z K. dot. M. G. (1), k. 99,

notatka w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 102,

wywiad środowiskowy kuratora sądowego, k. 343 – 344.

Oskarżony R. B. (2) ma 20 lat jest kawalerem bez zobowiązań alimentacyjnych, posiada wykształcenie podstawowe, przed osadzeniem w Areszcie Śledczym pracował w firmie (...) w S.. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1), k. 62 – 63, 79 – 81, 112, 375 – 376,

notatka w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 100,

wywiad środowiskowy kuratora sądowego, k. 341 – 342.

R. B. (2) był karany sądownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 21 czerwca 2010r. sygn. akt II K 122/10 został skazany za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

Dowód:

informacja z K. dot. R. B. (1), k. 96,

odpis wyroku SR w Środzie Śląskiej z dnia 21.06.2010r., sygn. akt II K 122/10, k. 147.

Oskarżony B. B. (3) ma 18 lat, jest kawalerem bez zobowiązań alimentacyjnych, posiada wykształcenie podstawowe. Oskarżony pozostaje na utrzymaniu matki, nie posiada stałej pracy, zatrudnia się dorywczo. B. B. (3) jest pozytywnie postrzegany przez sąsiadów Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. B. (2), k. 57, 85, 103, 377,

informacja z K. dot. B. B. (2), k. 98, 103,

notatka w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 101,

wywiad środowiskowy kuratora sądowego, k. 339 – 340.

Oskarżeni M. G. (2) i R. B. (2) przyznali się do zarzucanego im czynu i złożyli wyjaśnienia, w których opisali okoliczności jego popełnienia.

B. B. (3) nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Zaprzeczył aby współdziałał ze oskarżonymi w popełnieniu przestępstwa, wskazując że był jedynie obecny w mieszkaniu S. C..

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd miał na uwadze zgromadzone w toku całego postępowania dowody o charakterze osobowym i materialnym.

Spośród tej pierwszej grupy dowodów, sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków S. C. i K. W.. Sąd w całości uwzględnił relację świadka K. W., który w sposób spójny i logiczny opisał okoliczności przebiegu zdarzenia, znane mu z opowiadania pokrzywdzonego. Sąd wziął pod uwagę również częściowo zeznania S. C., tj. w zakresie w jakim korespondowały one z relacją K. W.. Zdaniem sądu opis zdarzenia jaki w zgodny sposób został przekazany przez wskazanych świadków, zasługiwał na uwzględnienie, tym bardziej, że pokrywał się on również z wyjaśnieniami oskarżonego M. G. (1) i częściowo oskarżonego R. B. (1).

Sąd pominął natomiast zeznania S. C., w zakresie w jakim wskazał on na zadawanie mu ciosów przez trzech napastników. Sąd miał tu na uwadze to, że świadek nie był pewien tej okoliczności, czemu dał wyraz nie tylko w toku przesłuchania na rozprawie, ale również m.in. podczas rozmowy zaraz po zdarzeniu z K. W.. Sąd nie dał również wiary pokrzywdzonemu, który będąc słuchanym na etapie postępowania sądowego, oświadczył, że nie potrafi odtworzyć przebiegu zdarzenia, wskazując na utratę świadomości po pierwszym ciosie. Odnosząc się negatywnie do tych zeznań S. C., sąd miał na uwadze nie tylko jego wcześniejsze zeznania, w których w sposób logiczny i wyważony podawał okoliczności zdarzenia, ale przede wszystkim fakt, że wiedzę tę przekazał także wcześniej K. W., który złożył w jego imieniu zawiadomienie o przestępstwie.

W zakresie ustaleń faktycznych w sprawie sąd w całości wziął pod uwagę zeznania świadków J. B. i S. P.. W ocenie sądu świadkowie ci w sposób zgodny z prawdą podali okoliczności, które były ich udziałem. Ponadto sąd oparł się również na zeznaniach świadków K. G. i A. S., którzy potwierdzili fakt wspólnego spożywania alkoholu z oskarżonymi oraz opuszczenia przez nich na pewien czas mieszkania. Zarazem świadkowie ci nie mieli wiedzy o istotnych okolicznościach zdarzenia.

Odtwarzając stan faktyczny w sprawie sąd w znacznej mierze uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1), uznając za wiarygodną relację jaką złożył on na etapie postępowania przygotowawczego. Zdaniem sądu przebieg zdarzenia podany przez oskarżonego podczas jego trzykrotnego przesłuchania zasługuje na uwzględnienie, ze względu na spójny i logiczny charakter opisywanych okoliczności, które w większości znajdują potwierdzenia w wyjaśnieniach współoskarżonego R. B. (1) oraz zeznaniach S. C.. Dając wiarę oskarżonemu sąd pominął jego pierwsze wyjaśnienia, w części w jakiej wskazywał on, że B. B. (3) uczestniczył w zadawaniu ciosów pokrzywdzonemu. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że oskarżony już podczas jego drugiego przesłuchania, odwołał swoje wcześniejsze wyjaśnienia w tymże zakresie, co koresponduje z wyjaśnieniami R. B. (1) i B. B. (2). Zdaniem sądu powyższa zmiana opisu zdarzenia przez M. G. (1) jest wiarygodna, gdyż zaprzeczając temu aby B. B. (3) zadawał ciosy pokrzywdzonemu, opisał jednocześnie szczegółowo zachowanie, które przedsięwziął on w tym czasie. Sąd nie dopatrył się w tejże relacji M. G. (1) symptomów świadczących o tym, aby próbował umniejszyć rolę B. B. (2) w zaistniałym zdarzeniu, opisując

w sposób nieprawdziwy jego zachowanie. Powyższe okoliczności sąd dostrzegł natomiast w zakresie relacji M. G. (1) złożonej przez niego w toku postępowania sądowego Zdaniem sądu oskarżony, który wprost podał, że „chce wziąć winę na siebie” złożył wyjaśnienia, które w większości nie są zgodne z prawdą. Spośród okoliczności podanych przez tego oskarżonego na rozprawie sąd uwzględnił jedynie te, które pokrywały się z jego wcześniejszymi wyjaśnieniami.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień oskarżonych R. B. (1) i B. B. (2) sąd wziął je pod uwagę w zakresie w jakim korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonego M. G. (1), uznanymi przez sąd za wiarygodne, jak również były zgodne z zeznaniami S. C.. W pozostałym zakresie sąd uznał ich wyjaśnienia wyłącznie za wyraz przyjętej przez nich w toku postępowania linii obrony.

Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że oskarżeni R. B. (2) i B. B. (3), składając kolejno wyjaśnienia, nie byli konsekwentni w zakresie opisu zaistniałego zdarzenia. Dotyczyło to m.in. wskazanej przez oskarżonych przyczyny, dla której wspólnie udali się do S. C.. Oskarżeni wskazywali, że mieli odebrać dług M. G. (1), następnie, że szli zabrać S. C. pieniądze a wreszcie, iż chcieli go tylko nastraszyć czy porozmawiać o pokrywach żeliwnych. R. B. (2), początkowo zaprzeczając aby zadawał ciosy pokrzywdzonemu, stwierdził podczas kolejnego przesłuchania, że uderzył go raz „liścia” w twarz, zaś słuchany na rozprawie podał już, że było to pięć ciosów zadanych otwartą dłonią. Także B. B. (3) w sposób niespójny opisywał swoje zachowanie podczas zdarzenia. Twierdził on mianowicie początkowo, że poszedł ze współoskarżonymi, którzy mieli porozmawiać ze S. C. na temat żeliwnych pokryw po czym wyjaśnił na rozprawie, że już wcześniej było „gadane o pile”. Nie był on także w stanie zachować konsekwencji co do wskazania miejsca w mieszkaniu S. C., w którym miał się znajdować w czasie zdarzenia, jak również swojego zachowania, po tym gdy współoskarżeni zaatakowali pokrzywdzonego. Podał on początkowo, że cały czas stał w ciemnym miejscu w kuchni, po czym wyjaśnił, że był początkowo w progu pokoju i dopiero po jakimś czasie wycofał się do kuchni. Opisuując swoje dalsze zachowanie wskazywał, iż uciekł od razu z mieszkania i został dogoniony przez towarzyszy na drodze, zaś następnie wyjaśnił, że czekał na nich na dole i gdy zeszli piętra z zabranymi rzeczami to wspólnie opuścili budynek.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się ponadto na zgromadzonych dowodach o charakterze materialnym, wyszczególnionych w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Sąd uwzględnił w szczególności w całości opinię wydaną przez biegłego z zakresu medycyny sądowej W. D.. Sąd stwierdził, że jest ona pełna, jasna i czytelna, zaś jej wnioski końcowe, znajdują oparcie w dokonanej przez biegłego analizie okoliczności sprawy.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonych M. G. (1), R. B. (1) i B. B. (2) w przedmiocie przypisanych im czynów nie budzi wątpliwości. Sąd ustalił iż wszyscy oskarżeni wyczerpali swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k., zaś M. G. (2) i R. B. (2) dodatkowo znamiona występkę z art. 158 § 1 k.k.

Ustalając popełnienie przez oskarżonych M. G. (1), B. B. (3) i R. B. (2) przestępstwa rozboju na szkodę S. C., sąd przyjął, że działali oni w formie zjawiskowej współsprawstwa z art. 18 § 1 k.k., tj. wspólnie i w porozumieniu. Przede wszystkim oskarżeni zawarli porozumienie, którego przedmiot stanowiło dokonanie zaboru rzeczy należących do S. C. (pieniędzy i piły spalinowej) przy zastosowaniu przemocy. Następnie oskarżeni, zgodnie z ustalonym wcześniej podziałem ról wykonali zaplanowany czyn. R. B. (2) i M. G. (2) zadawali ciosy pokrzywdzonemu, zaś B. B. (3) szukał w tym czasie w pomieszczeniach piły spalinowej. Następnie oskarżeni zabrali pokrzywdzonemu mienie w postaci piły spalinowej, kanistra z benzyną i pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 10 zł i wspólnie opuścili jego mieszkanie. Na to, że wszyscy oskarżeni działali jako współsprawcy czynu z art. 280 § 1 k.k. wskazują przede wszystkim ustalenia dotyczące ich zachowanie, gdzie każdy z nich miał duży wkład w jego realizację. Ponadto istotne znaczenie ma w tym zakresie treść porozumienia oskarżonych, zgodnie z którym każdy z nich od strony podmiotowej uważał się za sprawcę zaplanowanego czynu, a co miało znaleźć wyraz m.in. w uzgodnionym podziale kwoty z zaplanowanej sprzedaży piły.

Przypisując oskarżonym M. G. (2) i R. B. (2) popełnienie występku z art. 280 § 1 k.k., sąd ujął w kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu kumulatywnie art. 158 § 1 k.k. Sąd miał tu bowiem na uwadze to, że przemoc jaką ci oskarżeni zastosowali wobec S. C., wykroczyła poza ramy art. 280 § 1 k.k., gdyż skutkowała ona narażeniem pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia obrażeń ciała o skutkach z art. 157 § 1 k.k., które w istocie zaistniały. Zdaniem sądu oskarżeni niewątpliwie działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu S. C., zadając mu uderzenia pięściami i nogami w twarz. Sąd uwzględnił zatem w kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu art. 158 § 1 k.k., co w pełnym stopniu oddaje kryminalną zawartość ich zachowań. Sąd nie ujął natomiast w tej kwalifikacji art. 157 § 1 k.k., mimo zaistnienia u pokrzywdzonego obrażeń naruszających czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni. W tym wypadku bowiem nie ma możliwości ustalenia który z oskarżonych zadał pokrzywdzonemu cios skutkujący właśnie takimi obrażeniami.

Przypisując oskarżonym M. G. (2) i B. B. (3) kumulatywne zrealizowanie występku z art. 158 § 1 k.k., sąd nie dokonał już takiego ustalenia co do osoby B. B. (2). Oskarżony ten nie uczestniczył bowiem w zadawaniu ciosów pokrzywdzonemu, wobec czego brak jest podstaw do przyjęcia aby wziął udział w jego pobiciu. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że choć B. B. (3), jako współsprawcę czynu z art. 280 § 1 k.k., dotyczy znamię stosowania przemocy przez pozostałych oskarżonych – co wszak obejmowało ich wcześniejsze porozumienie, to nie może on jednocześnie ponosić odpowiedzialności za ich zachowanie wyczerpujące znamiona czynu z art. 158 § 1 k.k., które tym porozumienie nie było już objęte.

Czyny oskarżonych były zawinione, okoliczności wyłączające winę i bezprawność nie zachodziły.

Sąd wymierzając kary oskarżonym M. G. (2), B. B. (3) i R. B. (2) baczył na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonych. Przy wymiarze kary oskarżonym, sąd miał w szczególny sposób na względzie przesłanki z art. 54 § 1 k.k. Oskarżeni są bowiem sprawcami młodocianymi, wobec czego sąd priorytetowo potraktował wobec nich dyrektywę prewencji indywidualnej i w szczególnie wnikliwy sposób rozważył dane dotyczące osobowości sprawców oraz ich dotychczasowego sposobu życia.

Czyny oskarżonych odznaczały się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Na tę ocenę wpływ miał przede wszystkim sposób działania sprawców, co w przypadku M. G. (1) i R. B. (1) dotyczyło głównie intensywność zastosowanej przemocy, w rezultacie której pokrzywdzony doznał uszczerbku na zdrowiu. Podobnie wysoki był stopień winy oskarżonych, którzy działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności, sąd uznał że karą adekwatną do przypisanych im czynów są kary po 2 lata pozbawienia wolności. Wskazany wymiar kary mimo, że kształtujący się w dolnej granicach ustawowego zagrożenia, pozostaje zdaniem sądu odpowiedni do sposobu zachowania oskarżonych, realizując cele kary tak w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej.

Jednocześnie z uwagi na to, że oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sąd orzekł wobec nich na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wysokości po 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w przypadku każdego z oskarżonych na kwotę 10 zł.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych M. G. (1), B. B. (2) i R. B. (1) kar pozbawienia wolności na okres pięciu lat próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele wobec oskarżonych. Zdaniem sądu oskarżeni, którzy dotychczas cieszyli się dobrą opinię w miejscu zamieszkania i są sprawcami młodocianymi, rokują pozytywną prognozę kryminalistyczną w przypadku zastosowania środka probacyjnego. Zarazem wskazać należy, że zastosowanie wobec oskarżonych maksymalnego okresu zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności, w połączeniu z dozorem kuratora sądowego, będzie wystarczające do zweryfikowania ich postawy w zakresie przestrzegania porządku prawnego. W sytuacji bowiem dalszego naruszania przez oskarżonych porządku prawnego, w wyznaczonym okresie próby, realne będzie zarządzenie wykonania orzeczonych wobec nich kar.

Sąd w pkt IV wyroku zaliczył oskarżonym na poczet wymierzonych im kar grzywny, okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (tymczasowego aresztowania). Z uwagi na to, że każdy z oskarżonych pozostawał aresztowany przez okres 129 dni, sąd ustalił, że odpowiada to grzywnie w wysokości 258 stawek dziennych.

Sąd w pkt VI wyroku zawarł rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych, zwracając je osobie uprawnionej, tj. S. C., któremu zostały one zabrane przez oskarżonych.

Sąd uwzględnił powództwo prokuratora w stosunku do oskarżonych M. G. (1) i R. B. (1) i zasądził od nich na rzecz pokrzywdzonego S. C. solidarnie kwotę 5000 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2013r. (data wytoczenia pozwu) do dnia zapłaty. Wydając powyższe rozstrzygnięcie sąd miał na uwadze to, że oskarżeni ci uznali w całości powództwo na rozprawie. Jednocześnie sąd nadał w tym zakresie wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. W związku z uwzględnieniem powództwa wobec wskazanych oskarżonych, sąd zasądził od nich solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł, tytułem opłaty od pozwu (5% wartości przedmiotu sporu), od której wniesienia prokurator był zwolniony.

Z uwagi na ustalenie, że oskarżony B. B. (3) nie zrealizowała swoim zachowaniem znamion przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., sąd oddalił powództwo o zadośćuczynienie wytoczone przeciwko niemu na rzecz pokrzywdzonego.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych z urzędu wnioskowane przez nich kwoty, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, w wysokości stawek minimalnych przewidzianych przepisami prawa.

Wydając rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu sąd zwolnił oskarżonych z ponoszenia wydatków sądowych, obciążając ich jednocześnie opłatami sądowymi w wysokości po 900 zł (opłata od kary grzywny 600 zł i od kary pozbawienia wolności 300 zł). Sąd uznał, że oskarżeni są w stanie częściowo ponieść koszty procesu bez niezbędnego uszczerbku dla swojego utrzymania, mają do tego wystarczające możliwości zarobkowe.

SSR Radosław Gluza

Zarządzenie:

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- obrońcy osk. B. B. (2) – adw. U. T.,

- obrońcy osk. R. B. (1) – adw. M. P.,

- Prok. Rej. w Ś. – wypożyczając jednocześnie akta sprawy na okres 14 dni.

2. K.. 14 dni.

Ś., dnia 16.10.2013r.